

soner, man skal kunne behandle efter denne Lov paa Grund af mangelfuld Udvikling, varigere Svækkelse eller Forstyrrelse af Sjælsvernerne. Men hvis man derunder kun indbefatter dem, der efter almindelig Sprogbrug betragtes som sindssyge eller aandsvage, kan man meget vel komme til at staa overfor Tilfælde, hvor vedkommende, der Gang paa Gang gør sig skyldig i grove Sædelighedsforbrydelser som den Person, der er Udgangspunktet for hele denne Lovgivning, af de højeste lægelige Myndigheder stemples som psykisk abnorm, men hverken som aandsvag eller sindssyg, og en saadan Person vilde altsaa overhovedet ikke falde ind under denne Lov. Det er ikke Meningen, eller rettere, det er Meningen at sikre sig, at en saadan Fortolkning ikke kan anlægges ved at sætte Ordene „herunder seksuel Abnormitet“ ind.

Den ærede Ordfører mente dernæst, at man havde overset, at Ordene „har givet sig Udslag i strafbare Handlinger“ ikke burde staa der, efter at § 1, 2det Stykke, var kommet til. Der burde ikke staa: „har givet sig Udslag i strafbare Handlinger“, idet Meningen dog nu var, at det drejede sig om Handlinger, der forelaa ud i Fremtiden. Jeg forstaaer godt denne Tankegang fra den ærede Ordførers Side, men jeg kan ikke indrømme, at man kun kan læse Forslaget paa den Maade. „Har givet sig“ er rent sprogligt lige saa rigtigt som „giver sig“. Det betyder kun, at i det Øjeblik, der er Spørgsmaal om Internering, skal den „mangelfulde Udvikling“ o. s. v. have givet sig Udslag i strafbare Handlinger. Jeg synes derfor ikke, det er berettiget at kritisere paa dette Punkt. At 1ste Stykke alligevel kun kan anvendes overfor Personer, der har forset sig efter Lovens Ikrafttræden, følger af de almindelige Fortolkningsregler, ikke mindst overfor Forhold som dem, der her er Tale om, og det følger ligeledes med Sikkerhed, efter at § 1 har faaet Tilføjelsen § 1, 2det Stykke.

Den ærede Ordfører mente dernæst, at det ogsaa var en Mangel ved Formuleringen af § 1, at der ikke var tilføjet: „i Stedet for Straf“, saa at der altsaa var kommet til at staa: „kan i Stedet for Straf underkastes Sikkerhedsforanstaltninger“, idet den ærede Ordfører, saa vidt jeg forstod ham, mente, at der ellers kunde være Fare for, at Domstolene vilde mene, at Sikkerhedsforanstaltninger kun kunde anvendes i Forbindelse med Straf efter Straffelovens § 39, og at de som Følge deraf ikke i større Udstrækning kunde antages at ville anvende denne Lov —

saaledes forstod jeg den ærede Ordfører. Det har den ærede Ordfører vist heller ikke Ret i. Det vilde ikke være rigtigt udtrykkeligt i Loven at sige „i Stedet for Straf“, thi selv om Lovforslaget naturligvis i første Række tager Sigte paa Psykopaterne, paa Forbrydere, der kan straffes efter § 39, vil det dog ogsaa efter hele sin Formulering kunne finde Anvendelse paa Forbrydere, der falder ind under Straffelovens § 38, og for deres Vedkommende vil man ingenlunde kunne bruge Udtrykket „i Stedet for Straf“, da de jo efter Straffelovens § 38 overhovedet ikke skal kunne straffes. Der er saaledes i Justitsministeriet med Hensyn til disse Punkter netop lagt Vægt paa de Forhold, jeg nævner her. Det er Paatalemyndigheden, der, eventuelt efter Paalæg fra Justitsministeriet, maa afgøre, om der skal gaas frem paa den ene eller den anden Maade, altsaa om der skal nedlægges Paastand om Straf, for saa vidt der kan være Tale om saadan, eller nedlægges Paastand om Sikkerhedsforanstaltninger efter § 1. Bestemmelse herom maa af Hensyn til den særlige i Lovforslaget foreskrevne Fremgangsmaade træffes, forinden Sagen indbringes for den dømmende Ret. Der vil ikke være noget til Hinder for, at Paatalemyndigheden, saafremt den ene Form for Retsforfølgning ikke lader sig gennemføre, derefter griber til den anden. Jeg kan nok indrømme, at saaledes som Bestemmelsen er affattet, er der en Mulighed for, at der i Anledning af en efter Lovens Ikrafttræden begaaet strafbar Handling kan rejses Sag om Sikkerhedsforanstaltninger, selv om vedkommende allerede har udstaaet sin Straf for Handlingen, men at dette skulde rumme nogen Fare for Misbrug fra nogen Side, tror jeg ikke.

Den ærede Ordfører mente dernæst, at man ikke i § 1, 2det Stykke, kunde sige: „under de sammesteds“ — altsaa i 1ste Stykke — „angivne Betingelser“. Dér forstaaer jeg heller ikke rigtig den ærede Ordfører, for naar man i 1ste Stykke siger: „har givet sig Udslag“ og ikke har tilføjet: „i Stedet for Straf“, synes Udtrykket: „under de sammesteds angivne Betingelser“ mig netop at være korrekt.

Dernæst mente den ærede Ordfører med Hensyn til Formuleringen af § 2, at 2det Punktum i § 2 var et Rudiment, der var blevet staaende fra den tidligere Formulering, hvorefter der ikke var Tale om Strafferetsplejen. Det kunde se saadan ud, men det er nu ikke rigtigt. Det blev udtrykkelig diskuteret i Landstingsudvalget